

KÖNYÖRGÉS SZENT ERZSÉBETHEZ.

Hétszázév óta sokszor ünnepeltünk:
 Árvák, szegények áldották neved,
 Meg-megcsodáltuk köntösöd rózsáit
 És Te Deumos szenvedésedet.
 De így fölnézni Hozzád soh'se tudtunk:
 — Miként a beteg orvosra tekint. —
 Ó, Szent Erzsébet, most hajolj le hozzánk:
 S bízni, szeretni tanulunk megint.

Nagy szakadéknál tétovázva állunk...
 Pedig sürgős volt eddig az utunk!
 Világ szőlőjét vérrel permeteztük
 S azt hittük, hegyre sohase jutunk.
 Minden szomszédunk régen megelőzött
 S mi futva kúszunk sarkuk nyomdokán.
 Tüzes szőlőknek szétpergett a cseppje:
 Szomjazva álltunk bércünk homlokán.
 És hogy fölértünk, meghasadt a hegycsúcs
 Két félre osztva árva népedet.
 S mintha elfelednök a közös anyát
 Nézünk egymással rút farkasszemet.

Döbenten állunk szakadék két partján:
 Szédít a mélység, riaszt a sötét,
 És elfeledjük szívni nyílt tüdővel
 A magasságok szűz leheletét.
 Testvérek ők is, kik odaát állnak,
 De ki nyújt nekik e partról kezét?
 Ki érti szavuk a mélység-zúgásban?
 Ki épít hidat az örvény felett?
 Iv tartó pillért itt is, ott is raknak,
 Jaj, de a mélyet mi hidalja át?
 Innen szeretet ível-e keresztül?
 Onnan gyűlölet veti át magát?

Nagy szakadéknál tétovázva állunk...
 Ó, Szent Erzsébet, Te segíts nekünk!
 Ki trónusodról kunyhóig hajoltál...
 Te erős asszony, hozzád könnyezünk.
 Fényes lelkedből aranyhidat építs,
 Gazdagot, szegényt szívedre ölelj:
 S a szeretetnek békesség-országa
 Ó jöjjön, jöjjön, jöjjön végre el!

Hevesi M. Angelica.